

Sade pyyhki ikkunaa. Katuvalot heijastivat valoa hämärään huoneeseen. Talo mun ympärillä oli aivan hiljaa. Kello läheni kahta. Mä olin nukkunut tuskin silmällistäkään koko yönä. Oli jo aika antaa periksi. Uni ei enää tulisi. Mä nousin istumaan vuoteellani. Huoneessa oli tunkkaisen kuuma, vaikka ikkuna oli auki. Mä annoin katseeni kiertää huoneessa. Kaikki näytti samalta, kuin eilen. Päiväkirja lojui avonaisena jalkopäässä. Onneksi kuitenkin vain tyhjän sivun kohdalta. Oikeastaan koko kirja oli tyhjä. En ollut kirjoittanut yhtään mitään. Mä nousin vuoteesta ja menin ikkunan luo avatakseni verhot. Piha näytti hiljaiselta. Mä kiipesin kirjoituspöydälle istumaan. Katseeni kiersi pihamaalla. Kiersi metsän reunaan ja takaisin. Nousin seisomaan. Etsinkö jotain? Seisoin ikkunalaudalla. Levitin käteni kuin kokeillakseni siipiäni. Kantaisivatko ne minua? Äkkiä astuin taaksepäin ja palasin kirjoituspöydälle. Enkö ollutkaan valmis? Poskiani kuumotti ja tärisin. Olin äkkiä vihainen. Täytyihän minun tähän pystyä! Astuin uudelleen ikkunalaudalle ja tunsin itseni rohkeammaksi. Ensimmäistä kertaa aikoihin minulla oli itsevarma olo. Avasin ikkunan ja tunsin tuulen kasvoillani. Tuntui hyvältä. Astuin askeleen eteen. Putosin maata kohti, leijuin ilmassa. Nousin korkeammalle, hymyilin ja nauroin. Mä lensin! Sain lentää pois maailmasta, jota vihasin. Eikä minun enää tarvinnut tulla takaisin.